

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 4673/21

ע"א 4686/21

לפני: כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת י' וילנר
כבוד השופט א' שטיין

המערערים בע"א 4673/21
והמשיבים 1-2 בע"א 4686/21: 1. משה ויזל
2. משה ויזל (2009) בע"מ

נ ג ד

המשיבים 3-6 בע"א 4673/21
והמערערים בע"א 4686/21: 1. הרולד סימון
2. הרולד סימון בע"מ

המשיבים 3-6 בע"א 4673/21
והמשיבים 4-7 בע"א 4686/21: 1. יהודה דוידסון
2. רמי ויזל
3. תושיה סוכנות לביטוח (1965) בע"מ
4. סמל השקעות בע"מ

ערעורים על פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב-
יפו בת"א 016993-05-16 שניתן ביום 03.05.2021 על ידי
כבוד השופטת ר' רונן

תאריך הישיבה: י"ב בטבת התשפ"ב (16.12.2021)

בשם המערערים בע"א 4673/21
והמשיבים 1-3 בע"א 4686/21: עו"ד אופיר נאור, עו"ד עדי גרנות

בשם המשיבים 1-2 בע"א 4673/21
והמערערים בע"א 4686/21: עו"ד דן דורון, עו"ד אורן פכטהולד,
עו"ד נתן שגיא

בשם המשיב 3 בע"א 4673/21
ומשיב 5 בע"א 4686/21: עו"ד יואב נרי

בשם המשיבים 5-6 בע"א 4673/21
והמשיבים 6-7 בע"א 4686/21: עו"ד אשר דל

פסק-דין

השופט י' עמית:

1. שני שותפים היו בעירנו, האחד שמו סימון והשני שמו ויזל. משך כ-50 שנה שררה הרמוניה בין השניים שעשו חיל בעסקיהם, אך ביום בהיר אחד גילה סימון, לטענתו, כי ויזל משך כספים בסכומים גבוהים בהרבה מהכספים שנמשכו על ידו, וכי רמי, בנו של ויזל המועסק כמנכ"ל של העסק, קיבל שכר ומענקים בסכומים העולים בהרבה על השכר שסימון סבר כי הוא זכאי לקבל. משכך, הגיש סימון לבית המשפט

המחוזי תובענה כספית שהועמדה על כ-46 מליון ₪ כנגד ויזל ורמי וגם כנגד דוידסון, שהוא איש הכספים בחברה.

בית המשפט המחוזי, שדן בתביעה, סקר בפסק דין רחב יריעה את טענות הצדדים, ולסופו של יום פסק סך של כ-1,155,000 ₪ לזכות סימון.

על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נסבים שני הערעורים שלפנינו.

2. היחסים בין הצדדים היו מאז ומתמיד יחסי אמן והם היו בני בית אחד אצל השני. הערעורים שלפנינו הוגשו כאשר גילו של סימון נושק למאה וגילו של ויזל נושק לשמונים. משכך, נעשו מאמצים, עוד לפני הגשת התביעה בבית המשפט המחוזי, וגם לאורך ההליך, לפשר ולגשר בין הצדדים, אך מאמצים אלה לא צלחו. אף אנו הצענו בתום הדיון הצעת פשרה כספית, שהייתה מקובלת על הצדדים, אך ההצעה לא הסתייעה בשל מחלוקות אחרות שאינן בפנינו, ככל הנראה בשל הליכים נוספים התלויים ועומדים עדיין בין הצדדים. משכך, אין לנו אלא להכריע בשני הערעורים המאוחדים שלפנינו.

3. אקדים ואומר כי ככלל, לא מצאתי להתערב באופן מהותי בפסק דינו המפורט של בית המשפט המחוזי, שנכנס לעובי הקורה וצלל אל המסמכים הרבים מספור שהניחו לפניו הצדדים. כידוע, הלכת אי ההתערבות של ערכאת הערעור כוחה יפה במיוחד מקום שבו בית משפט קמא "לא פטר עצמו בדברים כלליים בניתוח העובדות אלא צלל למעמקי הראיות, בחן ובדק את הדברים ביסודיות, עשה ככל האפשר לבור את האמת המזדקרת ממכלול הדברים ולתת ביטוי לחקירתו - דרישתו ובדיקתו מעל דפי פסק הדין" (רע"א 9087/05 תדד נ' איכינוגר, פסקה 3 והאסמכתאות שם (1.3.2006); ע"א 8506/13 זאבי תקשורת אחזקות בע"מ נ' בנק הפועלים בע"מ, פסקה 65 והאסמכתאות שם (23.8.2015)). ככלל, נקודת המוצא בפסק דינו היא כי יש לאמץ את הקביעות שבעובדה ובמהימנות שנקבעו בפסק דינו של בית משפט קמא, וכן את המסקנות המשפטיות שאליהן הגיע, על "התרגום" המספרי שניתן למסקנות אלה. לכן, אין בדעתי להידרש לכל תג ותג בערעורים שלפנינו אלא לעיקרי הדברים. משכך, אציג להלן בתמצית את הרקע העובדתי ואת עיקרי קביעותיו של בית המשפט המחוזי.

תמצית העובדות הצריכות לעניין ועיקרי פסק הדין

4. סימון הוא יליד דרום אפריקה. במלחמת השחרור הגיע לישראל ולחם בשורות חיל האויר שהיה אז בחיתוליו. לאחר המלחמה חזר לדרום אפריקה, עשה חיל בעסקי הביטוח ובשנת 1962 עלה לישראל. בשנת 1965 הקים סימון חברה בשם "הארי סימון

בע"מ", שעסקה בתחום ביטוח החיים והביטוח הפנסיוני. באותה שנה פגש סימון את ויזל, צירף אותו לחברה והעניק לו שלישי מהבעלות בחברה, ובהמשך, הגדיל את חלקו של ויזל ל-50%, והחברה שינתה את שמה ל"סימון את ויזל סוכנות לביטוח בע"מ". בשנת 1971 הקימו סימון וויזל את חברת סמל, שהיא חברת אחזקות, שבמסגרתה ניהלו את כלל עסקיהם שאינם קשורים בהכרח בביטוח.

במהלך שנת 2000, נרכשה רוב פעילות סימון את ויזל סוכנות לביטוח על-ידי קבוצת מגדל, בתמורה לסכום הנכבד של של כ-106 מיליון ש"ח. חלק נכבד מכספי התמורה הוחזק בסמל. לאחר המכירה, שונה שם החברה ל"תושיה יעוץ סוכנות לביטוח (1965) בע"מ" (להלן: החברה או תושיה), סימון חדל מלהקדיש עיתותיו לפעילות העסקית, והלכה למעשה, היה זה ויזל שהמשיך להיות פעיל בחברות שהמשיכו להניב הכנסות. בשנת 2006 מונה רמי ויזל, בנו של ויזל, לשמש באופן רשמי כמנכ"ל מרבית החברות שבאחזקת הקבוצה, ובמסגרת זו אף ניהל את ענייניה של חברת סמל.

5. הסכסוך בין הצדדים פרץ לאחר שבסוף שנת 2014, דוידסון – איש הכספים בחברות – ביקש מסימון לחתום על פרוטוקול של סמל. מפרוטוקול זה למד סימון לראשונה, לטענתו, כי ויזל קיבל דמי-ניהול בשיעור גבוה בהרבה מזה שהוא קיבל, וכי רמי קיבל סכום של 350,000 ש"ח בגין ייעוץ, אף זאת ללא ידיעתו וללא אישורו. מכאן תביעתו הכספית של סימון, שניתן לתמצתה במילה אחת: שוויון. בבסיס התביעה הטענה כי בין סימון לבין ויזל הייתה הסכמה על שוויון מלא, ולכן, יש להשוות בין דמי הניהול ששולמו בין השנים 2000-2014 לויזל (הסך של 35,316,000 ₪) לבין דמי הניהול ששולמו לסימון (הסך של 13,635,000 ₪). ודוק: ענייננו בדמי הניהול, ואין חולק כי הדיבידנדים בחברה חולקו לאורך השנים באופן שווה בין סימון לבין ויזל (סכום של כ-35 מיליון ₪ לכל אחד). לצד תביעה עיקרית זו, נתבע רמי להשיב סכומי מענקים והוצאות ששולמו לו, מעבר למשכורת של כ-50,000 ₪ לחודש, שלטענת סימון היא המשכורת שאושרה לו. כן נתבעה השבה של הוצאות שונות שנמשכו לטובת בני משפחת ויזל, ואשר לטענת סימון, המדובר בהוצאות פרטיות שהן בבחינת גזל של קופת החברה. התביעה הופנתה גם כנגד דוידסון, ששימש לטענת סימון כמנהל הכספים של החברות, באשר זה מעל בחובותיו בכך שאיפשר לבני משפחת ויזל למשוך מהחברה כספים שאינם מגיעים להם.

6. בית המשפט המחוזי קבע בפסק דינו כי היחסים בין הצדדים התנהלו כמעין שותפות. דומה כי גם הצדדים אינם חולקים על כך, ולכן הוגשה התובענה מלכתחילה כתביעה אישית, ולא כתביעה נגזרת של החברה. להתנהלות הבלתי פורמלית בין הצדדים השלכה על טענות שונות שהעלה סימון, בנוגע לאי קבלת אישורים כמתחייב מהוראות

שונות בדיני החברות. מכל מקום, נקבע כי כל ספרי החברה היו פתוחים בפני סימון, שהוא רואה חשבון בהשכלתו ובהכשרתו, וכי סימון אישר בחתימתו מסמכים רבים שהובאו אליו, לרבות מאזנים שנתיים.

7. אין לכחד כי הפער של 21,681,000 ₪ בדמי הניהול שנמשכו על ידי ויזל לבין דמי הניהול שנמשכו על ידי סימון בשנים 2014-2018 הוא פער מטריד (מאחר שבשנים 2014-2018 הושאו המשיכות בין הצדדים לסכום של 1,200,000 ₪ בשנה כל אחת, סכומים אלה לא נלקחו בחשבון). על מנת "לסגור" פער זה, ויזל אמור לכאורה להחזיר לסימון את מחצית הסכום, קרי, הסך של 10,840,000 ₪ בערכים נומינליים. ברם, בית המשפט בחן את הדברים, ולבסוף הכיר אך בפער של 2,310,000 ₪ ולכן חייב את סימון במחצית הסכום, כ-1,155,000 ₪. למסקנה זו הגיע בית המשפט המחוזי מהטעמים הבאים:

(-) התיישנות התביעה ככל שהיא נסבה על דמי ניהול שנמשכו על ידי ויזל לפני 2009 (יותר משבע שנים לפני הגשת התביעה בשנת 2016).

(-) דחיית עקרון השוויון בין סימון לבין ויזל, והכרה בשכר ראוי לו זכאי ויזל במהלך השנים 2009-2014 במסגרת פעילותו בחברה בתפקיד השקול לתפקיד של יו"ר דירקטוריון החברה.

(-) דחיית התביעה לגבי שנת 2013, מאחר שבשנה זו ניתנה הסכמה פוזיטיבית של סימון לכך שויזל ימשוך דמי ניהול בסך של 1,800,000 (לעומת 140,000 ₪ בלבד שנמשכו על ידי סימון).

הערה כללית לגבי הפער בסכומים שנמשכו על ידי ויזל וסימון

8. הנתונים הכספיים שנזכרו לעיל ויובאו בהמשך בנוגע לדמי הניהול ומשיכות הצדדים, נלקחו מחוות דעתו של רו"ח הזנפרנץ מטעמו של סימון, ולמעשה, אין לגביהם מחלוקת.

אין חולק על החישוב האריתמטי שנעשה על ידי בית המשפט המחוזי בהסתמך על חוות הדעת של רו"ח הזנפרנץ. כמעט שליש מהפער שבין דמי הניהול שנמשכו על ידי הצדדים, מקורו בשנת 2001, שאז משך ויזל סכום של 11,080,000 ₪ לעומת 4,280,000 ₪ שמשך סימון, קרי, פער של 6,800,000 ₪. פער זה, שנוצר בסמוך לאחר מכירת הפעילות לקבוצת מגדל, הוסבר על ידי ויזל בכך שמדובר בסכומים שהועברו

אליו מחברת מגדל, להם היה זכאי באופן אישי בשל הפרשי תשואה על ההיקף האדיר של הפוליסות הפרטיות שלו. ויזל הסביר – הן בתצהירו לבית המשפט והן באחת השיחות שהוקלטו על ידי בני משפחתו של סימון – כי הסכום נרשם בשעתו בספרי החברה כדמי ניהול, בשל סכסוך הגירושין שבו היה שרוי באותה עת. בית משפט קמא אמנם לא התייחס במפורש לגרסה זו בפסק דינו, אך הגיע למסקנה שסימון ידע על אודות הסכום שנמשך על ידי ויזל ודומה כי גרסתו של ויזל התקבלה על ידו, הגם שבפסק דינו השתית את הכרעתו על המסקנה כי התביעה הנוגעת לדמי הניהול בשנת 2001 ממילא התיישנה. כך, ציין בית המשפט בפסק דינו כי אינו מקבל את "טענת ויזל לפיה כל התשלומים העודפים (למעט אלה ששולמו בשנת 2001), היו דמי-ניהול שהוא היה זכאי להם בגין עבודתו" (שם, פסקה 46). בית המשפט הזכיר כי בדו"ח הכספי השנתי לשנת 2001 צוין גובה דמי-הניהול הכוללים ששולמו באותה שנה מקופת החברות, תחת סעיף שכותרתו "ייעוץ והדרכה בקשר עם העברת תיק הביטוח" (שם, פסקה 78). הדברים מעידים על כך שבית המשפט קיבל לגופה את גרסת ויזל לגבי הפרש דמי הניהול בשנת 2001, ולא דחה את תביעת סימון בנושא זה אך ורק בשל ההתיישנות. לכך יש להוסיף כי סכום זה נמשך בסמוך לאחר מכירת פעילות החברה במגדל, וקשה להלום כי נסתר מעיניו של סימון. לכן, אני נכון לקבל טענת ויזל כי אכן מדובר בכספים אישיים שמקורם בהתחשבנות בינו לבין מגדל.

ומכאן, לעקרונות המרכזיים שנקבעו על ידי בית משפט קמא, ושעליהם מלין סימון בערעורו - דחיית עקרון השוויון בין הצדדים והקביעה כי חלק מהתביעה התיישן.

דחיית עקרון השוויון והשכר הראוי

9. סימון טען כי מאחר שויזל והוא החזיקו במניות החברה בחלקים שווים, ובהינתן שהוא צירף בשעתו את ויזל לחברה והעניק לו מחצית ממניותיה ללא תמורה, הייתה הסכמה בין הצדדים כי כל סכום שישולם על ידי החברות למי מהצדדים, אם כדיבידנד ואם בדרכים אחרות, ישולם באופן שווה גם לבעל המניות השני, ללא כל תלות בשינויי נסיבות.

10. בית המשפט המחוזי דחה טענה זו, ואין לי אלא להצטרף למסקנתו.

אין חולק כי סימון צירף את ויזל לחברה והעניק לו מחצית ממניותיה ללא תמורה. ברם, הדבר קרה בשנת 1965, ובמשך 35 שנה הקדיש ויזל את מרצו, כשורונו והידע שלו, והגדיל והאדיר את ערכה של החברה, עד שעיקר פעילותה נמכרה לחברת

מגדל תמורת הסכום "הצנוע" של 106 מליון ₪. לאחר שנת 2000, בהיותו כבן 80, סימון הפסיק את פעילותו המסחרית בחברה, והיה זה ויזל שהמשיך לעבוד בחברה כמנהל פעיל. במצב דברים זה, כאשר אחד מהשותפים ממשיך לעבוד והשני פורש מפעילות, קשה להלום כי השניים יהיו זכאים להמשיך לחלוק ביניהם את המשכורות ודמי הניהול באופן שווה, כאילו לא קרה דבר. קבלת טענתו של סימון, משמעותה שויזל "התנדב" להמשיך לעבוד ולנהל את החברות במשך 14 שנים – התקופה שעבד יעקב בלאה וברחל יחדיו - באופן שתרם גם לרווחיו של סימון, שפרש מפעילותו בעסק והתמסר לענייניו הפרטיים.

וכך סוכמו הדברים על ידי בית משפט קמא, בדחותו את טענת השוויון שהעלה

סימון:

"אין זה 'טבעי' או 'מובן מאליו' כי החזקה שווה במניות משמעה כי גם כספים שהועברו על-ידי החברות לבעלי מניותיהן ללא קשר להחזקה במניות, יחולקו שווה בשווה. ודאי שאין זה טבעי או מובן מאליו כי יהיה שוויון בין הצדדים ביחס לכספים שהחברות משלמות כנגד עבודה של בעלי המניות בהן, כאשר הם אינם משקיעים כמות דומה של עבודה בהן (שם, פסקה 28).

מסקנה זו משקפת בעיני גם את ההיגיון העסקי הסביר. קשה לטעמי להניח כי הצדדים הסכימו לכך שבעל מניות אחד (ויזל) יהיה פעיל בחברות במשך תקופה כל-כך ממושכת לבדו וללא תמורה, שעה שהאחר אינו פעיל בהן כלל. [...] סימון נהנה מהשותפות עם ויזל בכל השנים בהן הוא חדל לעבוד בחברות וויזל הוסיף להיות פעיל בהן. מדובר כאמור בתקופה ארוכה מאוד בה עבודתו של ויזל הוסיפה להניב לחברות רווחים גבוהים, שסימון נהנה ממחצית מהם" (שם, פסקה 39).

11. במצב דברים זה, שבו ויזל המשיך להיות פעיל, נקבע כי בהיותו השותף הפעיל בחברה, ויזל זכאי לשכר ראוי עבור עמלו מכוח סעיף 46 לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-1973. בהקשר זה אציין כי בית משפט קמא דחה את טענת סימון כי ויזל לא הוכיח שהיה פעיל יותר מסימון בניהול החברות. גם בקביעה עובדתית זו, המעוגנת היטב בחומר הראיות, אין מקום להתערב.

בבואו לקבוע את שכרו הראוי של ויזל, עמד בית המשפט על כך שהיה על ויזל להגיע להסכמה מוקדמת עם סימון על גובה דמי הניהול להם יהא זכאי חלף עמלו. כך ראוי היה להיעשות, גם מטעמים של מדיניות שיפוטית, ביחסים בין שותפים. נקבע, כי משלא עשה כן, הרי שעל ויזל הנטל להוכיח את השכר הראוי המגיע לו, ובמקרה של

ספק לגבי גובה השכר הראוי, הספק צריך לפעול נגדו, ובית המשפט יפסוק את שכרו על הצד הנמוך.

12. בבואו "לתרגם" עקרונות אלה למספרים, סיווג בית משפט קמא את תפקידו של ויזל בחברות כשל יו"ר דירקטוריון, ושם נגד עיניו את חוות דעתו של עמוס הס מטעם סימון ואת חוות דעתו של רו"ח סרבינסקי מטעם ויזל. בשורה התחתונה, נמצא כי יש קושי בקביעה מדויקת של השכר הראוי שויזל זכאי לו בגין עבודתו בחברות, אך בית המשפט ביכר את חוות דעתו של הס והעמיד את שכרו של ויזל בצד הנמוך של טווח השכר הסביר על פי חוות דעת זו: 657 אלף ₪ לשנה עבור כל השנים עד שנת 2014, ו-547 אלף ₪ לשנה עבור השנים 2015 ו-2016.

13. אין דרכה של ערכאת ערעור להתערב בקביעת ממצאי עובדה ומהימנות. כך על דרך הכלל, וכך גם מקום שבו בית המשפט מבכר חוות דעת מומחה על פני מומחה אחר, או מחליט לאמץ חלקים מחוות דעת המומחה ולדחות חלקים אחרים (ראו, מבין רבים, ע"פ 1872/16 ניסים דז'לדטי נ' מדינת ישראל (18.6.2017); ע"א 7436/12 כלל חברה לביטוח בע"מ נ' בי.י.מ. חברה לבניה בע"מ, פסקה 39 והאסמכתאות שם (6.7.2017)). כך גם במקרה דנן, אין מקום להתערב בקביעה זו של בית המשפט המחוזי לגבי השכר הראוי. לא נעלמה מעיני השגת סימון על כך שעל פי חוות דעת הס בית משפט קמא צריך היה לפסוק הסך של 498,000 ₪ כשכר ראוי עד לשנת 2014 וסך של 414,000 ₪ לשנים 2016-2015, אך התקשיתי לקבל טענה זו, באשר על פי חוות דעתו של הס, הסך של 498,000 ₪ הוא העלות המקובלת לשנת 2014, ולא ניתן להסיק מחוות דעתו כי התכוון לכך שזו העלות עבור השנים 2007-2014, כנטען על ידי סימון (בסעיף 5 לחוות דעתו כתב הס במפורש כי נמנע מלבחון את השנים החל משנת 2008 שאז החל המשבר הכלכלי העולמי).

ההתיישנות

14. התביעה הוגשה בחודש מאי 2016 ובית משפט קמא קבע כי התיישנו כל עילות התביעה המתייחסות לתקופה שקדמה לחודש מאי 2009, תוך שהוא דוחה טענות סימון כי לאור סעיפים 7 ו-8 לחוק ההתיישנות, התשי"ח-1958 (להלן: חוק ההתיישנות), מירוך ההתיישנות החל רק בשנת 2014 או בסמוך לכך. סימון הלין בערעורו על מסקנה זו.

15. אין חולק כי סימון יכול היה לעיין בכל עת בכל המסמכים, וסימון עצמו אישר כי הועמדו לרשותו מסמכים פיננסים לאורך כל התקופות הרלוונטיות. כפי שנזכר לעיל, לסימון יש הכשרה של רואה-חשבון ואין חולק כי הוא בעל הבנה ויכולת להבין את

הנתונים שבדוחות של החברות. לכן, בדין דחה בית המשפט את טענת סימון, ככל שהיא נסמכת על סעיף 8 לחוק ההתיישנות, הקובע כי תקופת ההתיישנות תחל ביום שבו נודעו לתובע "העובדות המהוות את עילת התובענה, מסיבות שלא היו תלויות בו ושאף בזהירות סבירה לא יכול היה למנוע אותן".

16. בית המשפט דחה גם את טענת סימון לתחולת סעיף 7 לחוק ההתיישנות. סעיף זה, בנוסחו הישן עד לשנת 2015, קבע כלהלן:

תרמית ואונאה

7. הייתה עילת התובענה תרמית או אונאה מצד הנתבע, תתחיל תקופת ההתיישנות ביום שבו נודעה לתובע התרמית או האונאה.

בשנת 2015, במסגרת תיקון מס' 5 לחוק ההתיישנות, תוקן סעיף 7 לחוק וזה נוסחו היום, נוסח אשר חל בענייננו:

השעיית מרוץ תקופת ההתיישנות עקב התנהגות פסולה של הנתבע

7. מרוץ תקופת ההתיישנות של תביעה יושעה כל עוד נמנע התובע מלהגיש תובענה בשל כך שהנתבע, או מי מטעמו, מטעה ביודעין את התובע, מפעיל נגדו כוח, מאיים עליו או מנצל את מצוקתו; לעניין זה, 'הטעיה' – לרבות בדרך של אי-גילוי ביודעין של עובדה מהעובדות המהוות את עילת התובענה".

סעיף 7 הורחב אפוא בשנת 2015, כך שגם הטעיה אקטיבית והטעיה על דרך המחדל (אי גילוי ביודעין) נכנס בגדרו של הסעיף. תיקון החוק לא נועד לשנות את התכלית והפרשנות שניתנה בעבר לסעיף 7 בנוסחו הישן, אלא להרחיב את קשת המצבים הבאים בגדרו (על סעיף 7 בנוסחו הישן מול נוסחו החדש ראו רע"א 6938/19 אילני נ' ברוך, פסקה 27 ואילך (20.08.2020)).

17. בית המשפט עמד על כך שויזל שינה גרסאות באופן שנוצר הרושם כי בפגישה שהתקיימה בין הצדדים לאחר פרוץ הסכסוך, ביקש "להסתיר" תחילה את היקף התשלומים העודפים ששולמו לו על ידי החברות, גם אם אלה שולמו לו כנגד עבודתו. בית המשפט העלה בפסק דינו את האפשרות כי ויזל, אשר לא קיבל את הסכמתו האקטיבית של סימון לגובה דמי הניהול שנמשכו על ידו לאורך השנים, העדיף באותה פגישה שלא "להתנצח" עם סימון ביחס לשכר שראוי היה שישולם לו בגין ניהול החברות. זאת, "ביודעו שסימון לא אישר בזמן אמת את גובה התגמול ששולם בפועל" (שם, פסקה 26 לפסק הדין). בית המשפט הגיע למסקנה כי סימון לא היה מודע למלוא

הכספים שנמשכו על-ידי ויזל מהחברות, כי גם דוידסון אישר שהוא לא עדכן את סימון לפני שנת 2015 בדבר דמי-הניהול שמשך ויזל (שם, פסקה 45) וכי "לא הוכחו ידיעה והסכמה מפורשות של סימון לגובה דמי-הניהול שויזל קיבל בכל שנה ושנה (להבדיל מההסכמה כי ויזל יקבל דמי-ניהול כנגד עבודתו). מנגד, ישנן ראיות המעידות על כך שסימון לא ידע על ההיקף המלא של התשלומים העודפים שהחברות שילמו לו" (שם, פסקה 44).

18. בנקודה זו, דומני כי בית המשפט הלך כברת דרך לקראת ויזל, בכך שלא ייחס לו הסתרה ביודעין של דמי הניהול שנמשכו על ידו, כפי שעולה מפרשת הפרוטוקולים משנת 2006.

ומעשה שהיה כך היה. ביום 27.12.2006 ערך ויזל שני פרוטוקולים, שהאחד מהם עסק בדמי-הניהול של ויזל בלבד ובו נכתב כי הוחלט לשלם לו 100,000 ₪ לחודש עבור התקופה של ארבע שנים המסתיימת ביום 31.12.2006, וסך של 150,000 ₪ כדמי-ניהול חודשיים החל משנת 2007, ומענק שנתי שלא יפחת מ-6 תשלומים חודשיים. על פרוטוקול זה חתום ויזל בלבד, ומצוין בו כי הנוכחים הם "מניין חוקי" וכי יו"ר הישיבה הוא ויזל. באותו יום נערך ונחתם על-ידי ויזל פרוטוקול נוסף שעניינו בדמי-הניהול שישולמו לסימון בלבד, ובו נכתב כי הוחלט לשלם לסימון דמי-ניהול עבור כהונתו כדירקטור את הסך של 420,000 ₪ לתקופה המסתיימת ביום 31.12.2006, וסכום של 35,000 ₪ לחודש החל מ-2007 (הפרוטוקולים צורפו כמוצג 38 לסיכומי סימון). בית המשפט קיבל את טענת סימון כי רק הפרוטוקול הנוגע אליו נמסר לו, וכי הפרוטוקול הנוגע לדמי הניהול של ויזל לא נמסר לו. למעשה, עובדה זו אינה שנויה במחלוקת, באשר גם ויזל, רמי ודוידסון אישרו כי הם לא מסרו לסימון את הפרוטוקול הנוגע לו" (פסקה 12 לפסק הדין).

איני רואה טעם טוב מדוע נערכו שני פרוטוקולים נפרדים באותו יום בנושא דמי הניהול. גם ויזל נשאל על כך בחקירתו והשיב כי הוא "לא ממש מתמצא בכל הסוגיה, בשביל זה החזקתי את דוידסון". בית משפט קמא עמד על כך שההסדרים שנקבעו רק ביחס לו"זל בפרוטוקול 2006 והניסוח הנוגע ל"בעלי המניות" עשוי היה להטעות, אך למרות זאת, נקבע כי לא הוכח אי-גילוי ביודעין, מאחר שסימון יכול היה להסיק את המידע אודות דמי-הניהול שנמשכו על-ידי ויזל בשנת 2006, מדוחות ההרכבה של תושיה לשנים 2010-2011, שבהן נכתב:

"הוצאות דמי-ניהול לבעלי מניות לפי החלטה של מועצת המנהלים שהתקבלה ביום 27/12/2006. לפי החלטה זו,

בעלי המניות יהיו זכאים לסכום של 2,400,000 ש"ח בשנת 2007, ובנוסף בעלי המניות יהיו זכאים לדמי-ניהול חודשיים בסך 150,000 ש"ח ומענק שנתי שלא יפחת מ- 6 תשלומים חודשיים".

לאור זאת, הגיע בית משפט קמא למסקנה כי "גם אם ויזל לא גילה לסימון באופן אקטיבי מהו השכר שהוא מושך לעצמו כדמי-ניהול, לא ניתן לקבוע כי הוא רימה אותו במידה שתצדיק את החלת הוראת סעיף 7 לחוק ההתיישנות" (שם, פסקה 68).

19. איני סבור כך.

סימון טען כי לא ניתן היה להסיק מהדוחות הכספיים של תושיה מה הסכומים שנמשכו על ידי ויזל, מאחר שסך דמי הניהול שולמו לגורמים רבים, ובשנת 2001 אף סווג התשלום לויזל כדמי ייעוץ ולא כדמי ניהול. עוד נטען כי דוחות ההרכבה לשנים 2010-2011, דוחות שנערכו על ידי רוח"ח המבקרים, לא היו כלל ברשותו של סימון. למרות זאת, לצורך הדיון אני נכון להניח כי סימון יכול היה לגלות את גובה דמי הניהול שנמשכו על ידי ויזל, ומטעם זה אכן אין תחולה להוראת סעיף 8 לחוק ההתיישנות (ראו, לדוגמה) ע"א 2919/07 מדינת ישראל - הוועדה לאנרגיה אטומית נ' גיא-ליפל, פסקה 46 והאסמכתאות שם (19.9.2010)). אולם, אני סבור כי הפיצול הבלתי מוסבר בין הפרוטוקולים, כאשר רק הפרוטוקול הנוגע לסימון נמסר לו, מעיד על כך שויזל העדיף להסתיר מעיני סימון את גובה דמי הניהול שקבע לעצמו. למיצער, על ויזל הנטל להוכיח על מה ולמה נעשה הפיצול, אך כאמור לעיל, ויזל לא השכיל ליתן הסבר לכך.

בית משפט קמא העלה אפשרות כי לאחר שסימון התוודע להיקף דמי הניהול שויזל משך, העדיף האחרון שלא להתנצח עמו על גובה השכר המגיע לו. ייתכן כי זה גם ההסבר מדוע ויזל העדיף מלכתחילה להסתיר מפני סימון את גובה דמי הניהול שלדעתו מגיעים לו עבור עמלו. ברם, גם אם ויזל האמין באמת ובתמים כי אלה דמי הניהול המגיעים לו, הרי שהמניע שבגיננו העדיף להסתיר זאת מפני סימון, אינו מעלה ואינו מוריד. לכן, ובהתבסס על ממצאי העובדה שנקבעו על ידי בית משפט קמא, אני סבור כי אין ביכולתו האובייקטיבית של סימון לגלות את גובה דמי הניהול שנמשכו על ידי סימון, כדי לפגוע במסקנה כי ויזל העדיף ביודעין להסתיר זאת מפניו.

20. סימון התבקש לחתום על פרוטוקול שנת 2013 שבו נקבע כי לויזל ישולמו דמי ניהול בסך של 1,800,000 ₪ ולסימון רק 420,000 ₪. סימון הסכים לכך ואף כתב בתרשומות פנימית שערך לעצמו ביום 22.1.2014 (להלן: התרשומת הפנימית) את ההסבר להסכמה שניתנה על ידו:

"The protocol of 31/12/2013 referring to the amount of NS1,800,000 payable to Moshe was apparently to straighten-out transaction involving Migdal Insurance Company, Mivtach-Simon, and Director's Fees".

לדידי, דווקא התרשומת הפנימית אך מחזקת את המסקנה שהימנעותו של סימון, משך כל השנים, מלעורר את הסוגיה של אי שוויון בדמי הניהול, נובעת מחוסר הידיעה שלו על דמי הניהול ששולמו לויזל, אי ידיעה הנובעת מאי גילוי ביודעין מצד ויזל.

21. להבדיל מסעיף 8 לחוק ההתיישנות הקובע אמת מידה אובייקטיבית, סעיף 7 לחוק ההתיישנות דורש ידיעה ממשית וסובייקטיבית (ראו, לדוגמה, רע"א 7585/12 סמווד קונסטרוקשיון נ' הקסטודיה דה טרה סנטה (7.4.2013)). להבחנה בין סעיף 8 לסעיף 7 יפים לענייננו הדברים הבאים:

"אם האמירה 'נודעה לתובע התרמית' תהא עשויה להתפרש גם ככוללת ידיעה זמינה, שבנקיטת אמצעים סבירים היה בידי התובע להשיגה אך הוא התרשל בהשגתה, מה בצע לנו בסעיף 7, מכול וכול?! [...] בא סעיף 7 להשמיע, כי תנאי התיישנותה של תובענה שעילתה תרמית או אונאה שונים מתנאי התיישנותה של כל תובענה אחרת. הסדרו של סעיף 7 שונה, עקרונית, מהסדרו של סעיף 8; ומקום שסעיף 7 חל – סעיף 8 איננו יכול לחול.

[...] אוכל להניח, בלא לפסוק בדבר, שדינה של עצימת עיניים, לצורך פירושו שלסעיף 7, כדין ידיעה ממשית, וצידוק לכך עשוי להימצא בעקרון ההשתק, שהוא אחד מאבותיו הרעיוניים של מוסד ההתיישנות. אך יש לזכור, ש'עצימת עיניים' איננה מוסקת ממחדל רשלני להבחין במצב עובדתי, לא-כל-שכן שאיננה מוסקת ממחדל לנקוט אמצעים שמטרתם לברר מהו המצב העובדתי" (ע"א 675/87 מידל איסט אינווסטורס נ' בנק יפת בע"מ, פ"ד מג(4) 861, 871 – 870 (1989) (להלן: עניין מידל איסט) (הדגשות הוספו – י"ע)).

רף הידיעה הנדרש לצורך סעיף 7 מתמקד בסימון, שהוא הצד שהוטעה עקב אי הגילוי (השוו לרע"א 7627/15 הולילנד תיירות (1992) בע"מ נ' הועדה המקומית לתכנון ולבניה ירושלים (17.4.2016)). ההלכה בנוגע לסעיף 7 לחוק ההתיישנות חזרה והדגישה כי אין לזקוף לחובתו של המרומה, או של מי שהוטעה, את העובדה שהתרשל בכך שלא גילה את התרמית או את הידיעה שהוסתרה ממנו (עניין מידל איסט בעמ' 869; ע"א

9800/01 שאוליאן נ' אפרמיאן, פ"ד נח(4) 389, 399 (2004); ע"א 523/12 אטמאעיל נ' לשכת הסדר המקרקעין, פסקה 6 (15.1.2014).

22. הנפקות המעשית למסקנתנו דלעיל היא, שבנוסף לסכום שנפסק על ידי בית משפט קמא בגין השנים 2009-2014, יש להשוות את דמי הניהול שנמשכו על ידי ויזל גם בשנים 2003-2008. הפער בדמי הניהול בשנים אלה עומד על 4,851,000 ₪ כפי שעולה מהטבלה בעמ' 8 לחוות דעתו של הנזפרנץ כלהלן (באלפי שקלים):

שנה	סימון	ויזל	פער
2003	240	248	8
2004	0	86	86
2005	0	106	106
2006	420	2,523	2,103
2007	455	2,523	2,068
2008	420	900	480
סה"כ:			4,851,000

אלא שמסכום זה יש לנכות שכר ראוי המגיע לויזל. בהינתן הסכומים הנמוכים שנמשכו על ידי ויזל בשנים 2004-2005 ניתן להעמיד את שכרו הראוי על אותם סכומים ולנכותם, וכן ניתן לנכות את ההפרש הזניח של 8,000 ₪ בשנת 2003. לכן, יש לנכות עבור השנים 2003-2005 את הסך של 200,000 ₪ (=8+86+106).

עבור השנים 2006-2008, אעמיד את שכרו הראוי של ויזל על הסך של 600,000 ₪ לשנה, סכום נמוך מהסכום של 647,000 ₪ לשנה שנקבע על ידי בית משפט קמא עבור השנים 2009-2014. לכן, עבור שלוש שנים אלה, יש לנכות את הסך של 1,800,000 ₪ ובצירוף הסך של 200,000 ₪ יש לנכות מתוך הפער סכום של 2 מליון ₪.

סה"כ פער 2,851,000 ₪ (=2,000,000 - 4,851,000), כך שעל מנת להשוותו, על ויזל להשיב לסימון את מחצית הסכום, קרי, 1,425,500 ₪. סכום זה, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין החל מיום 1.1.2007 (כאמצע תקופה שבה החל להיווצר פער של ממש בדמי הניהול) ועד היום, עומד על כ-2,216,000 ₪. על ויזל לשלם אפוא לסימון סכום זה, בנוסף לסכום של 1,155,000 ₪ שנפסק על ידי בית משפט קמא לחובתו של ויזל.

23. בנקודה זו אתייחס לערעורו של ויזל, אשר מתמקד בעיקרו בטענה שיש לה השלכה גם על הסכום שנפסק לעיל (בטענות הערעור האחרות הנוגעות לשכר הראוי ולהוצאות לא מצאתי ממש).

לגישת ויזל, מאחר שהוא שילם מס הכנסה על דמי הניהול שמשך מהחברה, הרי שבהנחה של 50% מס, היה על בית משפט קמא לפסוק לחובתו מחצית מהסכום של 1,155,000 ₪.

דין הטענה להידחות. מאחר שויזל משך את דמי הניהול ללא הסכמתו וללא ידיעתו של סימון, עליו להשיב את הסכום העודף לחברה, והחברה צריכה להעביר סכום זה לסימון, שכן סימון זכאי להשוות את הסכומים שנמשכו. ואכן, גם בית משפט קמא מצא כי ניתן היה לחייב את ויזל להשיב לקופת החברה את התשלומים העודפים. ברם, מאחר שבמעין שותפות עסקינן, קבע כי יש לחייב את ויזל לשלם ישירות לסימון.

ההתחשבנות עם רשויות המס היא עניין לויזל ולחברה לענות בו, כך שאיני רואה מניעה לחזור לדרך המלך, קרי כי על ויזל להחזיר לחברה את הסך של 1,155,000 ₪ והחברה היא שתעביר את הסכום לסימון, וכל אחד מהצדדים יתנהל מול החברה או רשויות המס בהיבטי המס.

24. כך גם לגבי הסכום של 2,216,000 ₪ שנפסק על ידינו לטובת סימון. עם זאת, לדידי, אין נפקה מינה אם ויזל יחזיר את הסכום הנ"ל לחברה שתשלם אותו לסימון כדמי ניהול, או שבמהלך השנים הבאות - בנוסף לדמי הניהול שסימון וויזל יהיו זכאים למשוך מהחברה, אם בכלל - סימון יקבל מהחברה דמי ניהול בסכום של 2,216,000 ₪ יותר מויזל.

קיצוץ הסכומים שנמשכו על ידי ויזל ממבטח-סימון

25. מבטח-סימון (להלן: מבטח) היא חברה שנוצרה לאחר מכירת תיקי הביטוח למגדל בשנת 2000. ויזל טען כי מסכום דמי הניהול שנמשכו על ידו, יש לקזז מתוך הסכומים העודפים שנמשכו על ידו הסכום של כ-2.5 מליון ₪ שהועברו ממבטח לתושיה, ושאותם קיבל לטענתו כדמי ניהול ממבטח.

אין חולק על כך שמקורם של 2.5 מליון ₪ הוא ממבטח, והדברים מצאו ביטויים בכרטסות הנהלת החשבונות של החברה מזמן אמת. בית משפט קמא קיבל את טענת ויזל לגבי הסכום של כשני מליון ₪ שהתקבלו ממבטח בשנים 2010-2011. זאת, לאחר שמצא

כי תושיה וסמל לא החזיקו במניות של מבטח (להבדיל מפלתורס בע"מ שלתושיה כ- 26% ממניותיה ולכן נקבע כי אין לקבל טענתו של ויזל לגבי הכספים שהתקבלו ממנה); כי ויזל כיהן כחבר דירקטוריון במבטח בשנים אלה; וכי הכספים שקיבל שולמו לו באופן אישי כתגמול עבור עבודתו, במנותק מהקשר בין מבטח לבין תושיה וסמל שאינן מחזיקות במניות של מבטח. חיזוק לכך מצא בית משפט קמא בתרשומת הפנימית, שם נכתב כי הסכום נועד להסדיר (straighten-out) העברות כספים המערבות את מגדל חברה לביטוח, מבטח ודמי דירקטור. ממזכר זה, הסיק בית משפט קמא כי סימון הכיר בכך שויזל זכאי באופן אישי לסכומי הכסף שהתקבלו כנגד כהונתו כדירקטור במבטח. בית המשפט לא התעלם מכך שהסכומים שולמו על ידי מבטח לחברה, אך הגיע למסקנה כי הן סימון והן ויזל השתמשו בחברות סמל ותושיה כ"צינור" להעברת כספים לידיהם, וגם רו"ח דואניאס לא שללה בעדותה את האפשרות שכאשר אחד מבעלי-המניות מעניק ייעוץ או משמש כדירקטור בחברה אחרת, שכרו משולם דרך חשבון החברות.

26. סימון הלין בערעורו על מסקנה זו של בית משפט קמא, בטענה כי עבודתו של ויזל כדירקטור בחברת מבטח, נעשתה כדירקטור מטעמה של החברה, במסגרת עבודתו בחברה, בתחום הביטוח שהוא תחום עיסוקה של החברה, ולאחר שמבטח רכשה את תיק הביטוח של תושיה. נטען כי זו הסיבה שבגינה הועברו הכספים לחברה ונרשמו לזכות החברה בזמן אמת, ורק לאחר הגשת התביעה נטען על ידי ויזל כי הם שייכים לו באופן אישי.

זאת ועוד. בתרשומת הפנימית שערך ויזל לגבי פרוטוקול 2013, נכתב כי הסכום נועד להסדיר (straighten-out) גם העברות ממבטח. מכאן, שסימון אישר לויזל בשנת 2013 סכום נכבד של 1,800,000 ₪ כדמי ניהול (ולעצמו רק 140,000 ₪) לאחר שסבר וקיבל כי בכך הוא מסדיר את הסכום שויזל זכאי לו עבור עבודתו במבטח. משכך, מבחינת סימון, ויזל כבר קיבל את הסכומים המגיעים לו אישית ממבטח במסגרת דמי הניהול של 2013. אזכיר כי בית משפט קמא דחה את התביעה הנוגעת לדמי הניהול שנמשכו על ידו בשנת 2013, בשל האישור החריג שניתן על ידי סימון בשנה זו.

27. לא אכחד כי טענתו של סימון אינה קלה בעיני והתלבטתי בנקודה זו. אך משהגיע בית משפט קמא למסקנה כי עלה בידי ויזל להוכיח כי הוא זכאי לכספי מבטח באופן אישי, איני רואה להתערב בממצא עובדתי זה, ודין הערעור בנקודה זו להידחות.

28. סימון העלה שורה של טענות כנגד הסכומים להם זכה רמי, כמנכ"ל החברה, לאורך השנים. לשיטת סימון, הוא אישר והסכים כי רמי ישכר שכר של 40,000-50,000 ₪ לחודש במהלך השנים, אך לא ידע ולא הסכים לסכומים הנוספים שרמי קיבל באמצעות חשבוניות שנרשמו בספרי החברות תחת השם "שדה ורבורג", מקום מגוריו של רמי. בנוסף, טען סימון כי לא אישר ובנוסים שקיבל רמי לאורך השנים ולא הוצאות אישיות של רמי או בני משפחתו שבהן נשאה החברה.

29. בית משפט קמא דחה בפסק דינו את כל טענותיו של סימון בנושאים אלה. נקבע, בין היתר, כי רמי לא יצר מצג שווא כלפי סימון ולכן התיישנה התביעה ככל שהיא מתייחסת לשנים שקדמו ל-2009. הבוננוסים שקיבל רמי מדי שנה בשנה, נבחנו בפסק הדין באופן פרטני ונקבע כי אושרו על ידי סימון.

בקביעות אלה של בית משפט קמא איני רואה להתערב, למעט בשני פריטים שלגביהם אני סבור כי יש לחייב את רמי להשיב לחברה את הסכומים שהתקבלו על ידו כמפורט להלן.

30. סכום של 500,000 ₪ שקיבל רמי בשנת 2009 מסמל באמצעות "שדה ורבורג".

נטען כי סכום זה שימש לרכישת רכב שטח חקלאי עבור ויזל, אביו של רמי. ברם, דווקא מאחר שלרמי הייתה כמעט יד חופשית בניהול החברה, והבוננוסים והשכר שקיבל אושרו על ידי ויזל אביו, היה מקום להקפיד ולקבל את אישורו של סימון לגבי רכישה חריגה זו, החורגת גם מהסכומים ששולמו לרמי באמצעות "שדה ורבורג" כהשלמה למשכורתו. מה עוד, שנראה כי יש ממש בטענת סימון כי ככל שבסכום זה אכן נרכש רכב שטח עבור ויזל, הרי שרכב זה נרכש בנוסף לרכב המפואר שכבר נרכש על ידי החברה עבורו.

31. סכום של 300,000 ₪, ששולם לרמי בשני תשלומים של 150,000 ₪ כל אחד במהלך השנים 2010-2011 בגין הלוואה שלא ניטלה על ידי רמי מהחברה.

סכום זה, שאושר בחתימתו של ויזל, הוסבר על ידי רמי כסכום המשקף את פער הריבית שבו חייב אותו הבנק בגין הלוואה שנטל, לבין הריבית שהחברה הייתה מחייבת את רמי אילו היה נוטל את הלוואה מהחברה. גם משיכה משונה זו, בגין הלוואה שלא

ניטלה, היא חריגה אפילו במסגרת יחסי האמון המשפחתיים והלא פורמליים ששררו בין הצדדים, והצדיקה לטעמי את אישורו והסכמתו המפורשת של סימון.

בית משפט קמא דחה את תביעתו של סימון לגבי משיכה זו, מן הטעם שויזל היה מוסמך לאשר תנאי שכר. אולם, בהינתן שרמי הוא בנו של ויזל, אני סבור כי משיכה מוזרה זו, צריכה הייתה להיות מובאת לאישורו של סימון. אציין כי בפסק הדין, לא נשללה טענתו של סימון שויזל הוא היחיד שחתום על אישור הסכום ששולם בשנת 2010 לרמי בגין הפרשי הריבית, על אף שבאותו יום החתים דוידסון את סימון על תשלומי הבונוסים לרמי, מה שמעיד על כך שנושא זה הוסתר ממנו. ודוק: העובדה שסימון חתם על ערבות להלוואה שרמי נטל מהבנק, אין משמעה הסכמה מצידו כי החברה תשא בהפרשי הריבית.

32. אשר על כן, יש לחייב את רמי להשיב לחברה את הסך של 800,000 ₪ שנמשכו במהלך השנים 2009-2011, ובצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום 1.6.2010 (אמצע תקופה בקירוב) ועד היום, עליו להשיב לקופת החברה הסך של מיליון ₪ (במעוגל), או להשיב ישירות לסימון הסך של 500,000 ₪ לפי בחירתו של רמי.

הוצאות שונות

33. בית משפט קמא דחה את טענותיו של סימון לגבי הוצאות שונות שברובן נרשמו בספרי החברה תחת הכותרת "עודפות", בין היתר, משהוכח כי גם סימון זקף הוצאות פרטיות בספרי החברה, לרבות שכר של 1.4 מיליון ₪ ששולם למזכירתו שעסקה בענייניו. כן נדחו טענות סימון לגבי הסכומים ששולמו כשכר לקארן, אשתו של רמי (כלתו של ויזל), משלא הוכח כי מדובר בהעסקה פיקטיבית ומשהוכח כי גם בני משפחה של סימון קיבלו שכר מסמל או תושיה.

סימון הלין בערעורו גם על פריטים אלה.

34. אני נכון להניח כי אין שוויון בין ההוצאות ששולמו על ידי החברה לרמי ולויזל לבין ההוצאות ששולמו לסימון או מי מטעמו, אך גם בפריט זה אין מקום לשוויון בהינתן שסימון לא היה פעיל משך כל אותה תקופה בחברה. מכל מקום, משהוכח כי כל ההוצאות העודפות שלא נבעו מפעילות בחברות נרשמו בכרטיס האישית של ויזל, וכי סימון עצמו חייב את קופת החברה בהוצאות אישיות, איני רואה להתערב בממצאי העובדה שנקבעו על ידי בית משפט קמא בנושא ההוצאות, קביעות המעוגנות בעדויות ובחומר הראיות.

35. בכתב התביעה עתר סימון לחייב גם את דוידסון, ביחד ולחוד, בכל הסכומים שבהם יחוייבו ויזל ורמי. בית משפט קמא חייב אישית את דוידסון, איש הכספים, לשלם לסימון הסך של 115,580 ₪, לאחר שמצא כי הלה לא הציג לפני סימון את מלוא המידע על אודות שכרו של רמי לצורך אישור הבונוס בשנת 2009. דוידסון לא ערער על קביעה זו, אך בהינתן שהיה צד לדיון בערכאה קמא, צורף כצד לערעור דנן, וסימון הוסיף וטען לחבותו בנושא משרה בכיר.

אומר בקצרה כי בהינתן שדוידסון לא נהנה מהכספים ששולמו לרמי או לויזל, ועל כך אין חולק, איני רואה לקבל ערעורו של סימון לגביו.

סוף דבר

36. אשר על כן, אציע לחברי לדחות את ערעור ויזל (ע"א 4673/21) ולקבל חלקית את ערעור סימון (ע"א 4686/21) כך שויזל ישלם, על פי בחירתו אם ישירות לסימון או לחברה שתשלם לסימון - את הסך של 2,216,000 ₪, וזאת בנוסף לסכום של 1,155,000 ₪ שויזל חוייב לשלם לסימון על ידי בית משפט קמא; ולחייב את רמי להשיב לקופת החברה הסך של מיליון ₪ (במעוגל), או להשיב ישירות לסימון הסך של 500,000 ₪ לפי בחירתו של רמי.

ויזל ישא בהוצאות סימון בסך 100,000 ₪, ורמי ישא בהוצאות סימון בסך 40,000 ₪.

ש ו פ ט

השופטת י' וילנר:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

השופט א' שטיין:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' עמית.

ניתן היום, ט"ז בטבת התשפ"ב (20.12.2021).

שופט

שופטת

שופט